

Oponentský posudek na bakalářskou práci **Pavla Pokorného** s názvem
Sociální motivy v listu Jakubově

Obor studia: **Sociální a charitativní práce**

Posudek vypracoval: **Adam Mackerle**

Datum: **12. května 2014**

Práce po formální stránce splňuje požadavky na práci tohoto druhu kladenou.

Předložená práce je po obsahové, strukturální i tematické stránce příkladem dobře napsané práce.

Autor po krátkém uvedení ohledně tématu chudoby v Bibli začíná stručným rozbohem jednotlivých nosných pasáží novozákonního Jakubova listu. Jasně říká, že mu nejde o exegezi úryvků, nýbrž o analýzu vybraných komentářů a jejich interpretací (bohužel je to jedna z vět, které jsou psány tak, že jim není dobře rozumět, viz níže). Na jedné straně je to škoda, zvláště u studenta, který má za sebou již diplomovou práci na biblistické téma, na straně druhé by autor musel věnovat příliš pozornosti jiným věcem než těm, které jsou hlavním cílem jeho práce, a to je propojení těchto textů se sociální prací.

V závěru práce se autor nenásilně, ale výmluvně věnuje propojení těchto textů se sociální prací a s dnešní situací. Autor používá kvalitní odbornou literaturu a prokazuje dobré základy jak v biblistice (včetně znalosti řečtiny), tak v sociální práci. V tomto ohledu je práce zcela v pořádku a je třeba ji patřičně vyzdvihnout.

Na straně druhé však práce na každé své straně ukazuje, že autor nevěnoval závěrečné jazykové úpravě tolik pozornosti, kolik by bylo třeba. V práci je mnoho souvětí se **špatnou interpunkcí** (passim), **překlepy** („taakto“, s. 127; „motivem připsovaném“, s. 5; opakované zájmeno „se“ na s. 10; „nebyl adresátů dopisu neznám“, s. 15; „vnímán jako celý Mojžíšův zákonem“, s. 18; „nespíše“, s. 24; na jaký text odkazuje zkratka „1 Pt 2,1.3,16“?), **neujednocenost** (proč autor používá pro listy Korintským jednou zkratku „K“, jindy „Kor“?), **neuzavřené uvozovky** (již v poděkování!; s. 20) či **nepoužívání vnořených uvozovek**, což čtení textu značně komplikuje, zvláště u biblických citací), **špatné skloňování** („Juliusovi“, v poděkování; „analýza míst..., které, s. 5; „úskalí a pokušení, na které...“ s. 9; „prominentní místa..., které byly obsazovány farizeji...“, s. 15; „takovýto boháči“, s. 23; „témata ... jsou často spojeny“, s. 29), nespisovná **vztažná spojka „co“** (v závěru; vynikne zvláště ve srovnání s jinými místy, kde autor pečlivě a správně skloňuje vztažné „jenž“), **zmatečné a nejasné vyjadřování** (hned první věta úvodu: autor hovoří o postoji chudoby, či o postoji Katolické církve? Co je to „interpretace na sociální problematiku“? s. 8; „skládat „naději ve věc tak nejistou... nýbrž v Bohu“, s. 10; co je to „chudoba ve smyslu plynoucí z pronásledování?“ s. 11; „ve službě chudých se uskutečňuje služba samotnému Kristu“, s. 11; „..., že záchránění nemocného a pozdvižení Pánem v tomto textu eschatologické vyjádření“, s. 25; „TAMTĚŽ“ v pozn. č. 129 je formátováno jako jméno autora, jinde po zkratce „Srov.“ je psáno s počátečním velkým písmenem; sloveso „opomínat“, s. 11 neexistuje). Vypsání příkladů jsou pouze námtkou vybrané. Autor kolísá v

psaní velkých písmen (bible/Bible, boží/Boží), jeho způsob psaní kolísá i při uvádění řeckých termínů – obvykle s přízvukem, ovšem někdy bez něj, v jednom případě je řecké slovo *ekklésia* (s. 15) přepsáno latinkou; hebrejský termín „*hajámím b-acharím*“ (s. 22) se ve Starém zákoně nenachází.

Tyto chyby a překlepy se nacházejí v práci ve značné míře a mohly být odstraněny jedním pozorným čtením. Proč se tak nestalo? Vzhledem k obsahové kvalitě práce působí velmi rušivě a jsou pro čtenáře zklamáním.

Z obsahového hlediska chci položit autorovi dvě otázky.

Na str. 25 klade do protikladu přítomnost starších u lůžka nemocného v listu Jakubově s příchodem Jóbových přátel v knize Jób. Přitom o Jóbových přátelích píše, že „ho přišli poučovat o spojitosti jeho špatné životní situace s lidským hříchem“. Odkud autor ví, že toto byl účel návštěvy Jóbových přátel? Neseděli snad u něj mlčky nejprve sedm dní a sedm nocí, dokud Jób sám nepromluvil? Nebyla návštěva Jóbových přátel spíše právě návštěvou přátelskou, usilující o to, aby Jób ve svém utrpení nebyl sám, a nebyl to právě Jób, kdo začal a vyprovokoval rozhovory?

Na str. 30 hovoří autor o třech rozměrech člověka, kterých se uzdravování týká: o tělu, duchu a duši, přičemž ducha spojuje s psychickým stavem člověka, duši pak s odpuštěním hříchů a spásou v případě smrti člověka. Jak se toto trojí dělení a termíny použité v tomto smyslu mají k antropologii biblické či novozákonní a jak jsou tyto termíny používány v Bibli? Domnívám se, že autor práce zde používá termíny odlišně, než je v Novém zákoně obvyklé, a pohybuje se přitom na novozákonní půdě, což může vyznít zmatečně a chaoticky, zvláště je-li duše spojena s posmrtnou spásou. Do hry totiž vstupuje mj. otázka spásy a vzkříšení těla. Na základě čeho spojuje autor termín „duch“ s psychickým stavem člověka? Mohl by autor použití těchto antropologických termínů ve své práci vysvětlit?

Shrnutí: Jak bylo řečeno výše, po obsahové stránce je práce spíše nadprůměrná. Právě proto čtenáře zamrzí nízká stylistická a pravopisná úroveň práce, jejíž vinou navrhuji snížit hodnocení na velmi dobře.